

Letní noc

Byla krásná letní noc. Nebe bylo jasné, nikde ani jediný mráček. Seděli jsme venku s tátou a povídali si o jasně zářících hvězdách na noční obloze. Ukazoval mi svým nataženým prstem nejznámější souhvězdí, trpělivě vysvětloval, proč se tak jmenují..... a jaký příběh se k nim pojí. Nedokázal jsem si vůbec představit, jaká ohromná vzdálenost nás od nich dělí. Stovky, tisíce, snad i miliony světelných let. Šel jsem pomalu spát a přemýšlel, jaké to asi je tam na těch vzdálených planetách. Snad ve snu se mi zdál příběh, který vám chci popsat. Tak se tiše posaďte, udělejte si pohodlí a pozorně poslouchejte.....

.....Vyrobil jsem vysílačku podle návodu z knihy, kterou mám od svého pradědy. Ten ji údajně dostal od samotného Nikoly Tesly. Dychtivě, se zatajeným dechem připojují dráty od baterie k mému vzácnému a určitě i dokonalému výtvaru. Nejdřív zkouším poslouchat různá vysílání, ale nic mi to neříká. Jenom šuměnía zkrátka nic víc. Po chvíli se odhodlám k svému prvnímu vysílání. „Je tam někdo, kdo mě slyší. Já jsem Martin a rád bych si s někým popovídal,“ říkám odhodlaně do mikrofonu. Nikdo mi ale neodpověděl. Šel jsem tedy spát a brzy jsem tvrdě usnul.

Najednou celý můj pokoj zalila zvláštní záře a z ní ke mně přistoupily zvláštní bytosti. Trošku jsem se bál, ale pak jsem sebral všechnu odvahu, vždyť vypadaly téměř jako my. „Ty jsi nás volal, tak jsme přišli,“ odpověděli rozhodně nezvyklí návštěvníci. V tu chvíli by se ve mně krve nedořezal. „No.... víte, já jsem jenom chtěl si s někým popovídat,“ roztřeseným hlasem šeptám. Postavy mezi sebou mluví nějakým divným jazykem, vůbec tomu nerozumím. Pak na mě pohlédnou, zamrkají a chtějí, abych s nimi letěl. Mám strach. „Nemusíš se nás bát, jsme Antikové, starobylá rasa, která vaši planetu už mnohokrát tajně navštívila. Ukážeme ti, co budeš chtít vidět,“ říká jeden z tajuplných návštěvníků.

Během chvilky se už řítíme mezihvězdným prostorem. Na hvězdné mapě rozeznávám některá mně známá souhvězdí. Ukazují mi svůj domov. Je to pátá planeta hvězdy Sírius, vzdálená 1830 světelných let. Planetka vypadá skoro jako naše Země, ale je mnohem větší. Připadám si jako ve škole na hodině fyziky, škoda, že tu se mnou není náš pan učitel Jára. Ten by se teprve divil. V jednom spirálním ramenu u neznámé galaxie vidím, jak z velkého oblaku prachu vzniká nové slunce a s ním i nové planety. Je to velmi vzrušující! Snad na některé z nich bude za pár miliard let také život jako u nás. O kousek dál, ale co je to kousek ve vesmíru.....jsou to stovky a tisíce světelných let.

Přede mnou se odehrává nádherné divadlo, i když smutné. Hvězda jako naše slunce spotřebovala všechno palivo, nafoukla se jako velký balon a explodovala. Celý prostor zalila oslepující záře různých barev. Nejbližší planety skončily svůj život v ohnivém pekle. Je mi z toho smutno. Stejně dopadne i naše planeta, až vybuchne slunce.

Rád bych také viděl nejzáhadnější objekty našeho vesmíru, černé díry. Asi za hodinu dorážíme k obrovskému černému kotouči, který okolo sebe roztáčí spirálu smrti. Všechno, co se přiblíží k jeho dosahu, nemá šanci uniknout, ani světlo. Proto se nazývají černé díry. Ale jedna věc mi pořád vrtá hlavou, a proto se ptám svých hostitelů: „Co je tam, kde končí vesmír?“ Otázka je asi trochu zaskočila, povídají si o tom mezi sebou. Najednou odchází pryč.....

Dlouho se nic neděje, snad jsem je neurazil. Nevím. Za okamžik se vracejí zpátky. „To nelze popsat slovy, lépe je to vidět, abys porozuměl. Musíme tě upozorit, že je to nebezpečné,“ říká jeden z nich. Souhlasím s cestou. Jdeme do zvláštní místnosti, všude je takové namodralé světlo. Lehám si na lehátko a přiklápějí mě průhledným poklopem. Pomalu usínám. Když se probudím, jdu zpátky tam, odkud jsem přišel. Z povzdálí pozoruji zvláštní bytosti. Stojí okolo velikého stolu, jestli se to dá tak nazývat. Uprostřed stojí něco jako mísa a v ní vidím malé kuličky, velké asi jako golfový míček. Jeden z Antiků mně ukazuje jednu z kuliček a povídá: „Tohle je vesmír, ze kterého pochází naše civilizace, a v téhle zase žijeme my, Antikové.“ Nahlídím do misky a nevěřím svým očím. Je tam spousta kuliček. To znamená, že není jenom jeden vesmír, ale jsou další a další. „Teď jsi poznal tajemství, se kterým se můžeš vrátit domů, musíš tady zůstat,“ obrátila se na mě bytost, která stála u stolu s kuličkami. Bylo mi do pláče. Už nikdy nevidím svůj domov, rodiče, bratra a kamarády. Uteču a bude to! Vbíhám do prvních dveří, ale dostihli mě. Můj osud je zpečetěn, teď mě určitě zabijí. Upadám do bezvědomí.

Najednou se okolo vše rozjasnilo a já koukám, kde jsem. Sedím u sebe v pokoji na posteli. To se mi ulevilo. Ještě že to byl jen sen.

Akorát na stole ležela přesně taková kulička, kterou jsem viděl v misce u těch zvláštních bytostí. Prohlídím si ji ze všech stran. Vypadá úplně obyčejně. Jak se sem dostala, vůbec nevím. Snad je to poselství.... kdo ví.....